

Jak to tenkrát bylo aneb příběh Věstonické venuše

Eva Halačková (3. místo ve II. kategorii)

„Šťastný lov!“ Už je to druhé léto, co jsem přespříliš stár a nemohu se účastnit lovů. Mé nohy jsou tak slabé. Jen těžko mne nesou. Často přemýšlím a vzpomínám. Někdy pomohu ženám se sběrem bobulí a kořínků. Hlavně však zde musím sedět a opatrovat oheň. Je to důležité a potřebné. V zimě abychom neumrzli, v létě odhání otravný hmyz, přes den na něm připravujeme jídlo a v noci nám pomáhá odhánět divokou zvěř a šelmy. Také jsme se naučili, jak připravit maso na ohni a z hlíny dělat misky. Ty se stávají pevnější, když je nějaký čas necháme v ohni. Ano, oheň musí někdo ochraňovat a stále přikládat suché klacíky a trávu. Já však nejvíce toužím znovu vstát plný sil. Pobíhat po lesích a lovit zvěř. Vyhýbat se bažinám. Vracet se s kořistí. Tohle naplňovalo celý můj život. Odcházet a vracet se zpátky. Věděl jsem, že zde na mne bude čekat moje žena, která se starala o děti. Stárla se mnou, pokaždé mi přála šťastný lov, když jsem odcházel. Vzpomínám na ty časy.

Cítím, že tohle léto bude mým posledním. Jen málo sil zbývá v mém těle. Každým dnem se pro mne stávají klacky těžší a těžší, někdy je pomalu nemohu ani unést. Občas mi pomohou malí kluci, kteří pak radostně pobíhají okolo ohniště, než je matky zavolají, aby jim přišli pomoci se sběrem bobulí. Večer se však chlapci vrátí. Poskakují okolo mne a pokřikují. „Pověz nám nějaké příběhy, ten o medvědu, jak jste ho zahnali do bažin, nebo ten se šavlozubým tygrem nebo o tom velkém mamutovi, co uvízl ve skále a zranil tolik mužů svými kly.“ Nikdy se nenechám dlouho přemlouvat. Rád vidím na těch veselých očích to nadšení z příběhu. Někdy si něco přibarvím, jindy zase nějakou část vynechám. Aby se jim poté nezdály špatné sny a matky je nemusely celou noc utěšovat.

„Vlíčí zube, pověz nám tentokrát nějaký jiný příběh,“ vykřikl malý kučeravý hoch. „Ano, ano. Někaký nový,“ začaly žadonit všechny děti, které se sešly u ohně.

„Copak se vám ty staré již přestaly líbit?“ odpovéděl jsem s úsměvem na tváři.

„To ne, moc se nám líbí, ale rády si poslechneme nějaký nový. Co jsme ještě neslyšely.“

„Když já vám už povídal snad všechny příběhy co znám.“

„Tak nám řekni ten, jak jsi sousednímu kmenu odnesl dívku, která se pak stala tvou ženou.“ Ach, tento příběh ve mne vždycky vyvolal tolik vzpomínek. Měl jsem jej rád. Proto sem na jejich žádost kývnul a začal vyprávět.

„Tak, to bylo před dvanácti lety. Nachystali jsme si oštěpy, připravili pasti na zajíce a vydali se na lov. Byl tam i tvůj otec, Zoubku. Museli jsme jít až daleko, neboť to léto bylo suché a zvířata se držela hluboko v lesích, kde bylo mnoho potůčků a chladněji. Došli jsme až tam, k těm bílých skalám.“ Ukázal jsem rukou k západu, ano tam byly ty skály. Pokud si dobře vzpomínám, náš kmen se od té doby mnohokrát přemístil. V létě jsme stavěli stany z kůží, v zimě jsme se zase stěhovali do jeskyní. Loňská zima byla však příliš krutá, mnoho z nás zemřelo, i moji dva synové. Má žena, o které vyprávím příběh, ta zemřela toho léta před touto krutou zimou. Některé z dětí totiž nasbíralo špatné bobule, ty pak otrávily mnoho lidí. Celý minulý rok byl pro nás velkou pohromou. Na chvíli jsem se úplně zasnul. Až mnou musel Koloušek zatřást.

„Takže, kde jsem to skončil. Ano, až u těch skal jsme byli. Nalíčili jsme tam několik pastí. Když vtom jsme uslyšeli praskání větviček. Hned se všichni zvedli a připravili se k pronásledování zvěře. Všem nám bylo divné, že jen tak klidně kráčí po lese, vždyť nás muselo již jisto jistě ucítit. Co to tedy je. Slýchali jsme, že tyto lesy jsou hluboké a ukrývají se v nich mnohá podivná stvoření, s tak ostrými zuby a rychlými nohama, že nemá cenu před nimi ani začít utíkat.“ Ty vystrašené tváře dětí! Všechny se náhle schoulily k sobě. „Nebojte se dětí, však víte, že to nebyla žádná šelma. Vydali jsme se za tím zvukem. A co to nevidíme. Byla to dívka. Krásnější jsem nikdy neviděl. Bylo jasné, že si nás nevšimla, neboť se dále věnovala sbírání bobulí. Všichni jsme tam stáli a dívali se na ni. Vtom jsme však zaslechli další zvuky, proto jsme se raději otočili a nenápadně utíkali zpátky k našemu tábořišti. Hlavami se nám honilo, proč ta dívka zašla tak daleko. Nebo se v naší blízkosti objevil nový kmen? Nechtěli jsme další boje o potravu. Ano, vždycky byl nedostatek potravy, když se v naší blízkosti objevil nový kmen. Cizí lovci také zabíjeli naše muže a kradli naše ženy a děti. Pamatujte si to, vždycky když se ve vašem okolí objeví nový kmen, znamená to pouze potíže. Cestou z lesa se nám podařilo ulovit jednoho jelena. Já však musel pořád myslet na tu dívku. Ach, jak ta byla nádherná. Celou noc jsem ji měl před očima. I můj sen navštívila. Nemohl jsem se toho zbavit. Pokračovalo to ještě několik dní. Proto jsem se jednoho večera vykradl od ohně a nikým nepozorován utíkal na to místo, kde jsem dívku poprvé spatřil. I když byla noc, měsíc mi ozařoval cestu. Utíkal jsem lesem až k těm skalám a ještě dál, až jsem stál na okraji lesa. Byla tam bílá skála a u ní plály ohně. Pokusil jsem se dostat co nejbližší. Uviděl jsem ženy spící u ohně a mezi nimi byla dívka z lesa. Tak dlouho jsem se musel na ni dívat, až již skoro vyšlo slunce. Pak jsem se rychle vrátil zpátky. Celý den jsem tu dívku nemohl dostat z hlavy. V mé hlavě se objevila myšlenka. Víím, jak hloupá byla. Vždyť mohla být záhubou pro celý náš kmen! Večer jsem odešel a tu dívku ukradl. Jak ona se

vzpírala. Mlátila kolem sebe rukama a nohama. Po čase se však unavila a přestala. Ráno se všichni ptali, kde se tu vzala ta dívka. Ona však byla přespříliš zmatená, takže si nemohla vzpomenout, jak jsem ji v noci unesl. Já akorát řekl o tom, jak něco šustilo v noci v lese, já se tam šel podívat. A objevil tuhle dívku. Brzo poté jsem ji udělal svou ženou. Štěstí bylo na mé straně a sousední kmen nás nikdy nenapadl. Avšak nějaké prokletí jsem do našeho kmenu přinesl, a to byla ta loňská zima, při které mi zemřeli mí dva synové. A moje žena léto předtím.“ Děti byly vykulené. Mohly ten příběh slyšet mnohokrát, pokaždé se však na jejich tvářích objevil ten výraz překvapení. Již se začalo stmívat, proto se celý kmen uložil ke spánku, jen dva mladí hoši zůstali tuto noc na hlídce.

Ráno jsem vstal. Vše mne bolelo. Mé staré tělo. Na nohy mi museli pomoci. Děti ke mně nosily dříví, které budu přikládat do ohně. Donesly mi také nějaké bobule a vodu. Chtěl jsem přiložit do ohně, ale jedno polínko mi spadlo na misku s vodou a voda se rozlila. V mých očích se objevil nevýslovný strach. Oheň naštěstí nezhasnul. Dál si plápolal, jako by se nic nestalo. Do rukou jsem si vzal mokrou hlínu a začal z ní tvarovat zvířata. Nejprve medvěda, poté mamuta. Ten mi však upadl na zem a proměnil se v bez tvarou hroudu. Po chvíli pozorování mi však připomněla právě narozené děti. Začal jsem tedy z hlíny tvarovat postavu. Prvně neurčitou. V hlavě mi však vyvstal včerejší příběh. Má překrásná žena. Postupně jsem přidával více a více hlíny na boky, prsa a břicho. A tak mi postupně v rukou vznikala figurka – žena, která žila celý život v blahobytu a vychovávala své děti a pečlivě se starala o svou rodinu. Náhle mne vyrušil povyk. Z kopce jsem viděl, jak utíkají muži a křičí: „Utíkejte, utíkejte!“ Za nimi se objevili muži, které jsem předtím nikdy neviděl. Cizí kmen nás napadl. Snažil jsem se vstát, ale nemohl. Mé tělo bylo tak slabé. Z posledních sil jsem natahoval ruku na oštěp, který byl jen kousek ode mne. Než jej má ruka stačila uchopit, zabodli do mých zad oštěp. Věděl jsem, že tohle je konec. Sevřel jsem v ruce figurku a přitiskl si ji k srdci. Byl jsem zase svou ženou, i když nebyla živá, pouze z hlíny a pramálo se jí podobala.

K mrtvole příběhl malý chlapec. Uchopil sošku, která ležela blízko starce, a vzal si ji s sebou. Když se vrátil ke svému kmenu, dal ji do ohně, tak jak to viděl při výrobě hrnců.